

daarop volgenden dag Prof. Biesterveld zijn ambt aanvaardde met het houden eener rede over het *Object der ambtelijke vakken*. Aan Prof. Bavinck werd het onderwijs in de Dogmatologische vakken, aan Prof. Biesterveld dat in de Diakoniologische vakken en de Exegese van het Nieuwe Testament opgedragen, terwijl aan den dusver jongsten hoogleeraar in de theologische faculteit naast de Encyclopaedie, de Vaderlandsche Kerkgeschiedenis en de Symboliek ook een deel der Algemeene Kerkgeschiedenis werd toebedeeld. Voor den ijver van de nieuw opgetreden hoogleeraren pleit het zeker, dat ze thans reeds hulpdienst willen verrichten in de Literarische faculteit, waar Prof. Bavinck de beginselen der Aesthetica doceert, terwijl Prof. Biesterveld tracht onze aanstaande theologen, juristen en literatoren in de ars bene dicendi in te wijden. Is de klacht wel eens gehoord, dat bij de kweekelingen onzer Hoogeschool de gouden appelen van dege kennis niet altoos op de zilveren gebeelde schalen der eloquentia werden uitgestald, dan mag thans ook op dat punt beterschap worden verwacht.

Deze verrijking der Theologische faculteit, welke thans in getal van hoogleeraren bij de Staats-universiteiten niet achter staat, is inzonderheid een verlichting geweest voor hem, die in deze ure als Retcor tot u spreekt. Des te warmer kan de toon zijn, waarop ik, hooggeleerde ambtgenooten Bavinck en Biesterveld, u thans openlijk het welkom toeroep in onzen kring. De lasterlijke beschuldiging, alsof minder liefde tot uw persoon en nood onzer hoogeschool dan wel onedele concurrentiegeest oorzaak uwer benoeming geweest is, behoeft voor u niet te worden weerlegd. Ook zwijg ik over den strijd, dien het u gekost heeft, eene stichting, die ge jarenlang met liefde gediend had, te moeten verlaten. De liefde en waardeering, waarmede en uw ambtgenooten en de studenten u ontvangen hebben, mogen voor het offer, dat ge bracht, u eene vergoeding zijn geweest. In onzen kring u „ein te bürgern” behoeft ge niet, want vreemden waart ge ons niet. Maar dat de „aanpassing”, om een beeld onzer evolutionisten te gebruiken, zoo als vanzelf en zonder eenige sprongvariatie zou geschieden, zal zelfs uwe verwachting overtroffen hebben. Dat levert wel het beste bewijs, hoe homogeen in beginsel we reeds waren. Ook voor de toekomst ligt daarin de hechtste waarborg voor vruchtbare samenwerking. Waar we God danken voor de winst, die Hij onze school in uwe personen en ons hart in uwen omgang schonk, daar zij de bede opgezonden, dat